

Beating choir/Choeur battant

ZOË DEMOUSTIER

Chorus of hope

Oonagh Duckworth

Gezien op 25 februari 2025

Bronks, Brussel

‘Beating Choir/Chœur Battant’, a coproduction between Canadian Théâtre Le Carrousel and Belgian’s BRONKS theatre sees six star performers, three from Belgium, three from Quebec, multitasking on stage, deftly juggling with words, light, sound and song, to create a tightly crafted yet tender appraisal of their own generation. (NL Vertaling onder)

11 APRIL 2025

At the start, six figures are stationed immobile in the penumbra. They form a line at the back of the stage. We catch a twinkle of silver and a glint of gold from their outfits. Are these kids ready for a party? A text, written in neon, slowly scrolls above their heads. We follow it attentively: ‘The children now love luxury; they

have bad manners, contempt for authority; they show disrespect for elders and love chatter in place of exercise ...' any more would be a spoiler, but reading right to the end, the audience lets out a ripple of laughter... *plus ça change...*

Next, as the figures advance into the light, the weighty silence on stage is broken by voices, young people's voices, introducing themselves, saying their name and age. 'Ik ben Camille, Ik ben 13 jaar', 'Bonjour, je m'appelle Inès, je suis Marocaine et Algérienne, j'ai 14 ans', I'm Thorban, Thorben Daens and I'm 17 years old and currently writing a book called *Destiny of the Elements: the Book of 100 spells*. And this is just the start. Hundreds of voices were collected between Belgium and Canada by choreographer Zoë Demoustier from 'zoomers', the so-called beleaguered generation born between 1997 and 2012. Constrained, stunted even by Covid they are self-confessed phone, selfie and social media junkies.

Here, as well as through sound, their statements are multilayered as trilingual surtitles projected on the proscenium. You'd need a Gen Z, bifocal brain, to catch each different name, accent and intonation. But it's clear to everyone that they are talking about their lives: their dreams, strengths, fragilities, and what worries them — from inequality to low-waisted jeans. Gradually the voices begin to overlap. They become hypnotic and, remastered by Yelena Schmitz, morph into music.

A beautiful and sharply discerning work that at once defines and defies the clichés surrounding a generation that is too often, if not maligned, labelled as lost.

One of the performers, Oumi Niang, breaks rank and comes to the front, looking steadfastly into the audience. In a silver shiny crop-top and smart red trousers her gaze fixes us. The different voices re-emerge: 'I'd like to publish a collection of stories, or poems, or a song'. 'I wish I was Elon Musk, then I could buy anything I want', 'We call ourselves Generation Z and we are totally alone'. 'We have many mental problems, not just Corona, we have eating disorders, depression, angst.' 'I don't want to be rich; I don't want to be poor either'. 'I find 18 a bit young to be an adult'. Niang stands alone but unflinching, these contradictions echoing around her.

'I know tomorrow's coming', one of the voices starts in song. Or is it Niang herself, as though she's humming along to a track she's listening to through her headphones that we cannot hear? 'But I can't let go of my phone, I can't sleep so I scroll onInstagram, instagraaaaaam,' the song lilts. A second performer, Mathieu Thibodeau, meanders forward nonchalantly. He stamps on the ground, on a sound pedal, setting off another voice. 'I would like to live in a world where everyone is equal'. The foot stamp later becomes a key gesture in the flurry of their dancing with the performers intermittently activating sound pedals dotted around the space. Controlling the technology, they switch on the voices with a well-aimed stomp. These dancers are in command, snappily dressed, all uniquely individual, no hint of downtrodden dowdiness here. They seem to flout the voices' frequent plaintiveness: 'Hi I'm Mora, I'm 16 years old, I'd like to live in a world where things don't keep going wrong'.

Beams of light make a pattern of white squares and rectangles appear on the floor. The dancers nibbly hop in and out of them before they dissolve to pop up elsewhere Xbox DDR style. It feels like a game of human Tetris. (Apologies, my gaming references are clearly more boomer than zoomer.) The dancers' movements are often jerky, powerful: repetitive fist punches, robotic shoulder

snaps, high armed spins. They rarely touch but when they do it's to form couples or clusters that then move fast-forward-fast-back in techno military unison.

The pulsing soundtrack by Willem Lenaerts and Pepijn Leenders also seems to be acting like that of a video game, tagging and tracking their moves. But, despite the keen precision of the choreography, the subtleties of their personalities and feelings never disappear behind the style. We detect pride, anticipation, bravura and attraction. The performers seem to be affirming that Generation Z, despite being casualties of our mega messed-up world and burdened with the responsibility of fixing it, are determined not to be victims. 'If I've one message for our generation' says one voice, 'live your life'

Without pathos, patronising or painting it worse-than-it -is, Demoustier and her team have created with 'Beating choir/Choeur battant' a beautiful and sharply decerning work that at once defines and defies the clichés surrounding a generation that is too often, if not maligned, labelled as lost. Respect!

NL Vertaling

Hoopvol koor

In 'Beating Choir/Chœur Battant', een coproductie van het Canadese Théâtre Le Carrousel en het Belgische BRONKS theater, zie je zes ster performers, drie Belgen, drie uit Quebecquois, *multitasken* op het podium: ze jongleren behendig met woorden, licht, geluid en zang om een strak vormgegeven maar tedere beoordeling van hun eigen generatie te geven.

In het begin staan zes figuren onbeweeglijk op een rij opgesteld in het halfduister achteraan het podium. We ontwaren een fonkeling van zilver en een glinstering van goud in hun outfits. Staan deze jongeren klaar om een feestje te bouwen? Een tekst, in neonletters, schuift langzaam boven hun hoofden voorbij. We volgen hem aandachtig: "De kinderen houden nu van luxe; ze hebben slechte manieren, minachting voor gezag; ze tonen geen respect voor ouderen en houden van kletsen in plaats van bewegen ...". Het zou een spoiler zijn om de hele litanie op te sommen, maar een golf van gelach stijgt wel op uit het publiek dat tot het einde toe doorleest. ... *plus ça change...*

Als de personages zich naar het licht toe bewegen, doorbreken stemmen, stemmen van jongeren, die zich voorstellen met naam en leeftijd, de zware stilte op het podium. "Ik ben Camille, ik ben 13 jaar" , "Bonjour, je m'appelle Inès, je suis Marocaine et Algérienne, j'ai 14 ans", "Ik ben Thorben, Thorben Daens en ik ben 17 jaar oud en schrijf momenteel een boek genaamd Destiny of the Elements: the Book of 100 spells". Dat is nog maar het begin. Honderden stemmen verzamelde choreografe Zoë Demoustier tussen België en Canada van *zoomers*, de zogenaamde gekwelde generatie, geboren tussen 1997 en 2012. Gekneveld, afgestompt zelfs door Covid werden ze zelfverklaarde telefoon-, selfie- en sociale mediajunkies.

Hier worden hun uitspraken niet alleen in klank, maar ook in beeld als drietalige boventitels op het podium geprojecteerd. Je moet een Gen Z, bifocaal brein hebben om de vele namen, accenten en intonatie thuis te brengen, maar zeker is wel dat ze over hun leven praten: over hun dromen, sterke kanten, zwakheden en zorgen – over ongelijkheid tot over jeans met lage taille. Geleidelijk gaan de stemmen elkaar overlappen. Ze worden hypnotiserend en evolueren in de remastering van Yelena Schmitz tot muziek.

Een prachtig en scherpzinnig werk dat tegelijkertijd de clichés definieert en uitdaagt rond een generatie die maar al te vaak, zo niet

verguisd, dan toch als verloren wordt bestempeld.

Een van de performers, Oumi Niang, verbreekt de lijn en komt naar voren, met een strakke blik op het publiek. Ze fixeert ons in haar zilveren, glanzende crop-top en een kekke rode broek. Weer klinken vele stemmen: "Ik zou graag een verhalenbundel uitbrengen, of gedichten, of een lied". "Ik wou dat ik Elon Musk was, dan kon ik alles kopen wat ik wil", "We noemen onszelf Generatie Z en we zijn helemaal alleen". "We hebben veel mentale problemen, niet alleen Corona, we hebben eetstoornissen, depressie, angst". "Ik wil niet rijk zijn; ik wil ook niet arm zijn". "Ik vind 18 een beetje jong om volwassen te zijn". Niang staat er op haar dooie eentje, maar laat zich niet uit het lood slaan door deze tegenstrijdige beweringen die om haar heen echoën.

"I know tomorrow's coming", begint een van de stemmen te zingen. Of is het Niang zelf die mee neuriet met een nummer dat ze via haar koptelefoon beluistert en wij niet kunnen horen? "Ik kan mijn telefoon niet loslaten, ik kan niet slapen dus scroll ik opInstagram, instagraaaaaam" klinkt het liedje. Een tweede performer, Mathieu Thibodeau, slentert nonchalant naar voren. Hij stampet op de grond, op een geluidspedaal, dat een andere stem laat weerklinken. "Ik zou graag in een wereld leven waar iedereen gelijk is". Stampen met de voet wordt een sleutelfiguur in de opwinding van de dans die volgt, als de performers met tussenpozen de her en der verspreide geluidspedalen activeren. Ze beheersen de technologie zo goed dat ze de stemmen met één welgemikte stamp activeren. Deze dansers hebben de touwtjes in handen: stuk voor stuk piekfijn uitgedost, elk met zijn unieke stem, zonder een zweem van banale mistroostigheid. Het is alsof ze de herhaalde klagerigheid van de stemmen negeren: "Hoi, ik ben Mora, ik ben 16 jaar oud, ik zou graag in een wereld willen leven waarin de dingen niet steeds verkeerd gaan".

Lichtstralen laten een patroon van witte vierkanten en rechthoeken op de vloer verschijnen. De dansers springen er telkens voor een tel in en weer uit om dan te verdwijnen en elders op te duiken, Xbox DDR-stijl. Het voelt als een spelletje menselijke Tetris. (Excuses, mijn verwijzingen naar games zijn duidelijk meer *boomer* dan *zomer*.) De bewegingen van de dansers zijn vaak schokkerig, krachtig: repetitieve vuistslagen, robotachtige schouderklikken, spins met gestrekte armen. Ze raken elkaar zelden aan, maar als ze dat doen vormen ze koppels of clusters die dan snel-vooruit-snel-terug bewegen in techno-militaire unisono.

De pulserende soundtrack van Willem Lenaerts en Pepijn Leenders lijkt ook al te werken als die van een videogame die hun bewegingen *tagt* en volgt. Maar ondanks de scherpe precisie van de choreografie verdwijnen de subtiliteiten van de persoonlijkheden en gevoelens van de dansers nooit achter de stijl. We bespeuren trots, voorpret, bravoure en aantrekkingskracht. De performers lijken te benadrukken dat Generatie Z, ook al zijn ze slachtoffers van onze gigantisch verknipte wereld en belast met de verantwoordelijkheid om er iets aan te doen, vastbesloten zijn om geen slachtoffers te zijn. "Als ik één boodschap heb voor onze generatie", zegt één stem, "leef je leven".

Zonder pathos of betutteling, zonder het erger te maken dan het is hebben Demoustier en haar team hebben met 'Beating choir/Choeur battant' een prachtig en scherpzinnig werk gecreëerd dat tegelijkertijd de clichés definieert en uitdaagt rond een generatie die maar al te vaak, zo niet verguisd, dan toch als verloren wordt bestempeld. Respect!